

FESTIVAL MONDIAL DES THEATRES DE MARIONETTES 16 -24 Sept 2017

Som representant för UNIMA –Sverige fick jag möjligheten att åka till Charleville-Mézières och den internationella festivalen för att berätta om svensk figurteater. Detta gjordes mestadels genom den film som jag har producerat baserat på inskickat material. Då jag mycket sent fick veta att jag och Helena Nilsson bara hade 15 min tillsammans att berätta om både svensk figurteater men också presentera de tankar som finns kring DOCK18, gjorde att allt inskickat material inte kunde tas med i filmen. Seminarierna pågick Tisdagen 19 september på UNIMA's huvudkontors bakgård. Intressant att höra vad som är på agendan i de olika UNIMA-länderna som var närvarande.

Att befinna sig i en stad där varje gathörn, varje torg, nästan varje skyltfönster hyllar dockteater var mycket speciellt. Vart man än vände sig fanns det gatuunderhållare med dockor av alla dess slag. Brist på fantasin och uppfinningsrikedom var det sannoligen inte. En av behållningarna var just att bara vandra runt och ta del av all denna dockteater på gatan i alla dess former. Så klart med en varierande nivå av skicklighet, men med mängden gjorde det inte så mycket – det var helheten som räknades.

En två minuters mekanisk dockteater presenterades inuti dessa huvuden!

T.o.m Bagarna i staden var inspirerade av den pågående festivalen. Och inte bara bagarna – utan i nästan varje skyltfönster hade man hängt marionetter eller av butikens utbud konstruerat dockor.

Det största gatuteaterprojektet förbereddes under 4 dagar för att slutligen presentera en 4 timmars lång performance med titeln Odyséen.

Publikens var i högsta grad medverkande både i bygg processen som själva föreställningen. Långsamt täcktes hela denna stålkonstruktion med lera som trampats ihop med halm för att utgöra ett hållbart hölje. För att slutligen leda till själva föreställningen.

Men givetvis var det de föreställningar framförda av grupper från hela världen som lockade mest. Att sitta med det enorma program som presenterar all dessa föreställningar och ur det välja ut några att se var nästan en omöjlighet, det fick bli delvis en chansning, vilket ju också är tjusningen med en festival. Jag hade nog hoppats på att också kunna vara lite spontan och på plats köpa biljetter, men där fick jag lärt mig en läxa inför nästa gång, då nästan alla föreställningar var utsålda redan i början av festivalen. Kan man nämna något som kändes som genomgående i många föreställningar var en tendens att fastna i form snarare än i innehåll. Ny teknik som möjliggör finurliga tekniska lösningar och fantastiska projektioner gör att det är lätt att gå vilse och tappa riktningen i berättandet. Att försöka mig på att beskriva

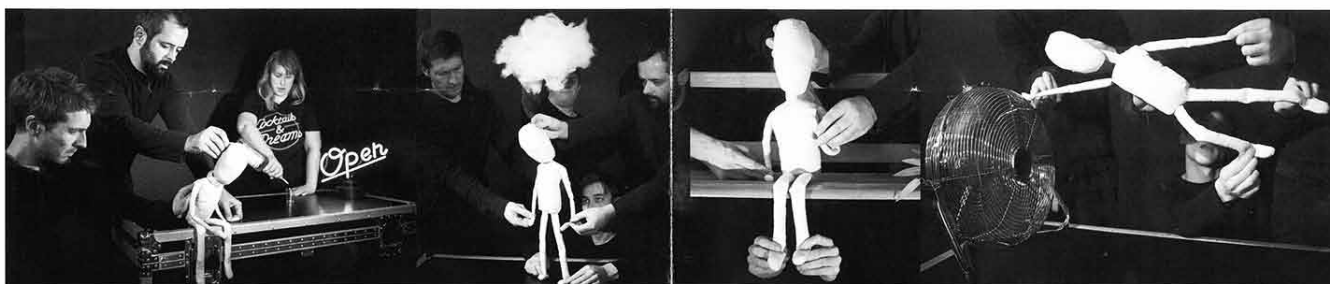
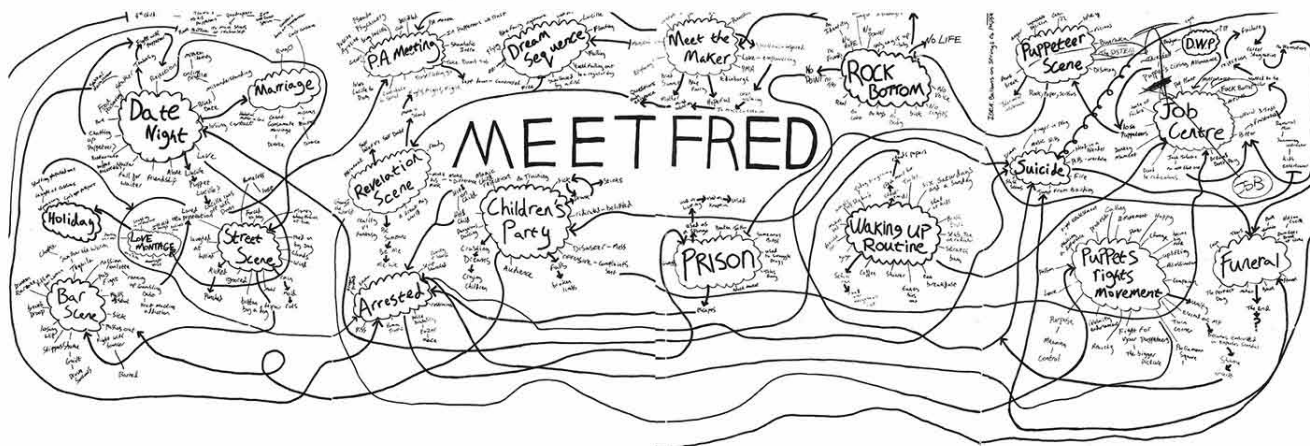
alla de föreställningar jag såg skulle vara alldeles för utrymmeskrävande, så jag väljer att beskriva lite mer ingående två föreställningar som verkligen berörde mig djupt, och som jag så hoppas skall kunna beredas möjlighet till gästspel i Sverige.

Plexus Polaire med föreställningen *Chambre Noire*

Plexus Polaire som leds av Yngvild Aspeli från Norge men numera bosatt i Frankrike där hon bl.a.har samarbetat med Philip Genty har tidigare gjort uppmärksammade föreställningar som *Aske* (Ashes) och *Opera Opaque* har denna gång gett sig på att försöka iscensätta Sara Stridsbergs roman *Drömfakulteten*, som handlar om Valerie Jean Solanas författare av SCUM-manifestet men också känd som den person som sköt Andy Warhol. Ensam dockspelare med dockor i naturlig storlek och en musiker, Ane Marthe Sörlie Holen skapas en värld av minnen och hallucinationer under Valeries sista natt innan hon dör. Återblickar från barndomen och hennes relation med pappan och mamman, såväl som minnen från hennes tid som prostituerad m.m. Det är en suggestiv och mycket berörande föreställning som drabbade mig starkt. Projektioner som verkligen tillför något till berättelsen, skickligt dockspel och en fantastisk musik bidrar till upplevelsen, där berättelsen är tydlig. Det skall bli spännande att se hur föreställningen kommer att utvecklas framöver då den ännu är tämligen färsk.

En annan föreställning jag vill presentera står på många sätt i kontrast till *Chambre Noir*, då den arbetade med extrem enkelhet i scenografi och teknik. 3 dockspelare, 3 skådespelare och en agerande regissör. En enkel fond bestående av 3 skärmar, två transportlådor på hjul som scen för dockan.

© Tom Beardshaw

Ett samarbete mellan grupperna Hijinx och Blind Summit

Redan förra festivalen gjorde Blind Summit succé med föreställningen "Table" – Om än ännu mer avskalad än Meet Fred, En docka, tre dockspelare och ett bord.

I denna föreställning har de valt att samarbeta med Hijinx Company, som är en teatergrupp mestadels bestående av skådespelare med Dawns Syndrom. Egentligen oviktigt tills vi når slutet av föreställningen då dessa världar möts i frågor om vem är jag, acceptans, identitet m.m. Föreställningen är oerhört humoristisk men också med många undertoner. Vad är ett liv som docka värt? Vad är en persons liv värt? Vad är verkligt, vad är illusion? Oerhört skickligt framfört av dessa tre dockspelare, som får oss att älska denna ansiktslösa docka, samtidigt som slutet drabbar oss. Vad händer med en docka om en av hans dockspelare blir avskedad? Vem kan hjälpa då?

Får ni chans att se denna otroligt skickligt framförda, humoristiska men också drabbande föreställning, missa inte den chansen.

Det var allt från denna festival, min första, men absolut inte min sista.

Torbjörn Alström